

№ 330210016001626532

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-1949-2018

2019 წელი

№ას-1949-2018 ა-----

14 ნოემბერი,

ქ.თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)

მოსამართლეები:

ზურაბ ძლიერიშვილი, ეკატერინე გასიტაშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორები _ გ----- ჟ-----, გ----- თ----- (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე _ დ---- გ-----ი, მ---- ნ-----ი, ლ---- ჯ-----
ე, გ----- გ-----, ნ---- დ-----ი, მ----- გ-----ი (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 ოქტომბრის განჩინება

კასატორების მოთხოვნა _ გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და
ახალი გადაწყვეტილებით სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილება

დავის საგანი – ამხანაგობის კრების ოქმების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

1. მოსარჩელების მოთხოვნა და სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. დ----- გ-----მა, მ----- ნ-----მა, ლ----- ჯ-----ემ, გ----- (გ-----) გ-----ემ, ნ----- დ-----მა და მ----- გ-----მა (შემდგომში – მოსარჩელები, მოწინააღმდეგე მხარეები ან ამხანაგობის წევრები) სარჩელი აღძრეს სასამართლოში ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „----- 2-ის“ თავმჯდომარე გ----- ჟ-----ისა და გ----- თ-----ის (შემდგომში – მოპასუხეები, აპელანტები ან კასატორები) მიმართ და მოითხოვეს ამხანაგობის 2015 წლის 2 ოქტომბრის #1 კრების ოქმისა (რომლის საფუძველზეც ქ.თბილისში, ლ-----ის ქ#10-ში მდებარე სხვენი, ს/კ #0----- აღირიცხა გ.ჟ-----ის საკუთრებად) და 2015 წლის 2 ოქტომბრის #2 კრების ოქმის (რომლის საფუძველზეც ქ.თბილისში, ლ-----ის ქ#10-ში მდებარე სხვენი, ს/კ #0----- აღირიცხა გ.თ-----ის საკუთრებად) ბათილად ცნობა.

1.2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს: 2015 წლის 2 ოქტომბრის ამხანაგობის კრების ჩატარების შესახებ მოსარჩელებს ეცნობათ მხოლოდ მას შემდეგ, რაც მოპასუხეთა წარმომადგენლის ინიციატივით, ჩატარდა ამხანაგობის წევრთა კრება. კრებაზე პირველად გაჟღერდა ინფორმაცია იმის თაობაზე, რომ მოპასუხეებს სადავო სხვენები საკუთრების უფლებით ჰქონიათ აღრიცხული. სადავო ფართები ამხანაგობის ყველა წევრის საერთო საკუთრებაა, მოპასუხეები არა თუ „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ საქართველოს კანონის ამოქმედების მომენტისთვის, არამედ – დღესაც არ არიან სადავო ქონების მოსარგებლეები და ვინაიდან მოსარჩელებს არასოდეს გამოუხატავთ ამ ქონების მოპასუხეებისათვის საკუთრებაში გადაცემაზე თანხმობა, სადავო კრების ოქმები ბათილად უნდა იქნეს ცნობილი. ნ----- დ-----ის განმარტებით, მას თავად თანხმობა სადავო სხვენების გასხვისებაზე არასოდეს გამოუხატავს. ხელმოწერა, რომელიც მოპასუხეებმა მისი სახელით გამოიყენეს, ეკუთვნის არა მოსარჩელეს, რომელიც 2015 წლის 2 ოქტომბერს საზღვარგარეთ იმყოფებოდა, არამედ - მის მეუღლეს, რომელიც არ არის ამხანაგობის წევრი. მ----- გ-----ის განმარტებით, ის სადავო კრებას არ ესწრებოდა, ხელმოწერა შესრულებულია მის სახელში და ადასტურებს არა ქონების განკარგვას, არამედ, მასში მოპასუხეთა ნივთების დროებით განლაგებას. გ----- გ-----ე 2015 წლის 2 ოქტომბერს არც კრებას დასწრებია, არც მდივანი ყოფილა და სადავო სხვენების საკუთრების უფლებით მოპასუხეებზე აღრიცხვის თანხმობაც არასოდეს გაუცია. გ----- ჟ-----ე ამხანაგობაში ნდობით აღჭურვილი პირი იყო და დროის

სიმცირის გამო, ცარიელ ფურცელზე მას არაერთხელ მოუწერია ხელი გ---
--- ჟ-----ისთვის, თუმცა, მოსარჩელეს არასოდეს გამოუხატავს ნება
სადავო ქონების მოპასუხეებისათვის საკუთრებაში გადაცემის თაობაზე.

2. მოპასუხეების პოზიცია:

მოთხოვნის გამომრიცხველი შესაგებლით მოპასუხეებმა სარჩელი
არ ცნეს და განმარტეს, რომ ისინი, როგორც „ბინათმესაკუთრეთა
ამხანაგობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მიღების დროისათვის,
ასევე დღესაც ფლობენ სადავო ფართებს, შესაბამისად, აკმაყოფილებენ
საკუთრების უფლების მოპოვების წინაპირობებს, გარდა ამისა, კრება
ჩატარდა კანონის მოთხოვნათა დაცვით, რის შედეგადაც მოპასუხეებს
წარმოეშვათ სადავო ფართზე საკუთრების უფლება, რაც სარჩელის
უარყოფის საფუძველია.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა
კოლეგიის 2018 წლის 20 მარტის გადაწყვეტილებით სარჩელი
დაკმაყოფილდა და ბათილად იქნა ცნობილი ამხანაგობის კრების სადავო
ოქმები.

4. აპელანტების მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით
გაასაჩივრეს მოპასუხეებმა, მოითხოვეს მისი გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილებით სარჩელის უარყოფა.

5. გასაჩივრებული განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა
პალატის 2018 წლის 23 ოქტომბრის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ
დაკმაყოფილდა, ხოლო, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა
უცვლელად.

6. კასატორების მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს
აპელანტებმა, მოითხოვეს მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით
სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილება.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები,
გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთებულობა, საკასაციო საჩივრის
საფუძვლები და მიიჩნევს, რომ იგი ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს,
უნდა გაუქმდეს ქვემდგომი სასამართლოების მიერ მოცემულ საქმეზე
მიღებული გადაწყვეტილებები, ხოლო, დ--- გ-----ის, მ----- ნ-----

–ის, ლ---- ჯ-----ის, გ----- გ-----ის, ნ----- დ-----ისა და მ----- გ-----ის სარჩელი განუხილველად იქნეს დატოვებული შემდეგი გარემოებების გამო:

1. გასაჩივრებული განჩინების გაუქმებისა და სარჩელის განუხილველად დატოვების ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება:

1.1. საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს წარმოადგენს აღიარებითი სარჩელის საფუძვლიანობის საკითხი, რომელიც ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის კრებაზე გამოვლენილი ნების – მრავალმხრივი გარიგების კანონთან შესაბამისობას შეეხება. ვიდრე პალატა საკასაციო პრეტენზიათა დასაბუთებულობას შეამოწმებდეს, ყურადღებას საკასაციო სამართალწარმოების რამდენიმე მნიშვნელოვან დეტალზე გაამახვილებს:

1.1.1. საკასაციო წესით მართლმსაჯულების განხორციელებისას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება მოწმდება ორი მიმართულებით, კერძოდ: სასამართლო უპირველესად ამოწმებს, ხომ არ ვლინდება გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძვლები, რომლებიც მოცემულია სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლში, ხოლო, ამ საკითხის უარყოფითად გადაწყვეტის შემთხვევაში, შეფასებას ექვემდებარება კასატორის პრეტენზიების დასაბუთებულობა, ამ გარემოებათა ჩამონათვალი კი, რეგლამენტირებულია ამავე კოდექსის 393-ე მუხლში.

1.1.2. განსახილველ შემთხვევაში, პალატა მიიჩნევს, რომ არსებობს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოების გადაწყვეტილებების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“¹ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული აბსოლუტური საფუძველი, რამდენადაც, როგორც პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება, ისე – მისი უცვლელად დატოვების შესახებ სააპელაციო პალატის განჩინება იმდენად დაუსაბუთებელია, რომ მათი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია.

1.2. საკასაციო პალატა მიუბრუნდება განსახილველ საკითხს, რომელიც, როგორც უკვე აღინიშნა, აღიარებითი სარჩელის საფუძვლიანობას შეეხება. უნდა ითქვას, რომ სარჩელის ინსტიტუტის საპროცესო კლასიფიკაციას თავად სამოქალაქო საპროცესო კანონმდებლობის ანალიზი იძლევა და დოქტრინაში განვითარებული შეხედულების თანახმად, ძირითად სახეებად გვევლინება მიკუთვნებითი, გარდაქმნითი და აღიარებითი სარჩელები. პირველი ორი ჯგუფის სარჩელების ძირითადი მახასიათებელი ნიშანი ისაა, რომ ამ ტიპის სარჩელებზე მიღებული გადაწყვეტილება რეალური,

აღსრულებადი გადაწყვეტილებაა და ამიტომ მათ აღსრულებად სარჩელადაც მოიხსენიებენ. რაც შეეხება აღიარებით სარჩელს, ის ასევე დარღვეული თუ სადავოდ ქცეული უფლების დაცვის საპროცესო საშუალებაა, თუმცა, აღიარებითი სარჩელის მიმართ საკანონმდებლო დათქმები განსხვავებულია. აღიარებითი სარჩელის ლეგალურ დეფინიციას შეიცავს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 180-ე მუხლი, რომლის თანახმადაც, სარჩელი შეიძლება, აღიძრას უფლებისა თუ სამართლებრივი ურთიერთობების არსებობა-არარსებობის დადგენის, დოკუმენტების ნამდვილობის აღიარების ან დოკუმენტების სიყალბის დადგენის შესახებ, თუ მოსარჩელეს აქვს იმის იურიდიული ინტერესი, რომ ასეთი აღიარება სასამართლოს გადაწყვეტილებით მოხდეს. აღიარებითი სარჩელი, ბუნებრივია, სრულად უნდა შეესაბამებოდეს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 178-ე მუხლით განსაზღვრულ ფორმალურ-შინაარსობრივ მოთხოვნებს, თუმცა, ამავე მუხლის პირველი ნაწილის „ღ“ ქვეპუნქტით დაწესებულია დამატებითი მოთხოვნა ამ ტიპის სარჩელებისათვის – იურიდიული ინტერესი, რომელსაც სასამართლო სარჩელის დასაშვებობისას ფორმალურ-სამართლებრივი თვალსაზრისით ამოწმებს, ხოლო, დაშვების შემთხვევაში, სწორედ ამ ინტერესის ნამდვილობაზეა დამოკიდებული სარჩელის წარმატებულობა. გასათვალისწინებელია, რომ დავის მიმართ იურიდიული ინტერესის არსებობის შემოწმება განეკუთვნება სამართლის საკითხს, რა დროსაც პასუხი უნდა გაეცეს მთავარ კითხვებს: აქვს მოსარჩელეს ნამდვილი იურიდიული ინტერესი დავის მიმართ? უზრუნველყოფს მოსარჩელის მოთხოვნა ამ ინტერესის დაკმაყოფილებას? იურიდიული ინტერესის არსებობა განპირობებულია არა ზოგადად მხარის სუბიექტური ინტერესით, არამედ მატერიალურ-სამართლებრივი დანაწესით, რომლის შედეგის რეალიზაცია შესაძლებელია აღიარებითი სარჩელის აღძვრით. მატერიალურსამართლებრივი ნორმით განსაზღვრული უფლების დაცვას უნდა ემსახურებოდეს აღიარებითი სარჩელი. იურიდიული ინტერესის განმსაზღვრელ კრიტერიუმებს განეკუთვნება შემდეგი:

- ა) მოსარჩელეს უნდა ედავებოდნენ უფლებაში;
- ბ) დავის არსებობა უნდა ქმნიდეს მოსარჩელის უფლების მომავალში დარღვევის რეალურ საშიშროებას;
- გ) აღიარებითი სარჩელის გადაწყვეტა დავის გადაწყვეტის საუკეთესო საშუალება უნდა იყოს, კერძოდ, გადაწყვეტილების შედეგად სრულად გარკვეული შედეგი უნდა დგებოდეს მხარისათვის, აღიარებითი სარჩელის დაკმაყოფილება უნდა ქმნიდეს იმ უფლებისა თუ ურთიერთობის განსაზღვრულობას, რაც მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის წარმოშობილი დავის გამო ირღვევა.

1.2.1. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, აღიარებითი სარჩელის დასაშვებობის საკითხის განხილვისას, მნიშვნელოვანია, გაირკვეს, ხომ არ არსებობს მიკუთვნებითი სარჩელის აღძვრის წინაპირობები, რადგან ამგვარი წინაპირობების არსებობისას, მოსარჩელე ვერ შეძლებს თავისი ნამდვილი მიზნის (უფლების დაცვის) აღიარებითი სარჩელით მიღწევას, აღნიშნული კი, თავის მხრივ, საფუძველს აცლის აღიარებით მოთხოვნას. ამავდროულად, გასათვალისწინებელია, საპროცესო ეკონომიის პრინციპი, რომელიც უფლების რეალური დაცვის ხელშეწყობის საშუალებაა და ემსახურება იმას, რომ დარღვეული უფლების დაცვა მხარემ ერთი და არა რამდენიმე სარჩელის აღძვრის გზით უზრუნველყოს.

1.2.2. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდმა პალატამ ერთ-ერთ საქმეზე (**იხ. სუსგ დიდი პალატის გადაწყვეტილება №ას-664-635-2016, 2 მარტი, 2017 წელი**) განმარტა შემდეგი: აღიარებითი მოთხოვნა დასაშვებია, თუ იკვეთება მოსარჩელის იურიდიული ინტერესი, რომ ასეთი რამ სასამართლომ გადაწყვეტილებით აღიაროს, მაგალითად: მამად ცნობა, მამობის დადგენა, ქორწინების ბათილად ცნობა, ლიტერატურული ნაწარმოების ავტორად აღიარება და ა.შ. ამ სახის სარჩელების მიზანია არა სუბიექტური უფლების მიკუთვნება, არამედ უფლების სადავოობის აღმოფხვრა. ამ დროს სულაც არ არის აუცილებელი, რომ პირის უფლება დარღვეული იყოს, მაგრამ ვარაუდი იმისა, რომ მომავალში შეიძლება დაირღვეს, წარმოადგენს პირის იურიდიულ ინტერესს, ამიტომაც, ამ ტიპის სარჩელებს „უფლების დამდგენ“ სარჩელებსაც უწოდებენ. მიკუთვნებითი სარჩელებისგან განსხვავებით, აღიარებითი სარჩელის დაცვის საგანია თვით მატერიალურ-სამართლებრივი ურთიერთობა, რომელიც სუბსიდიური ხასიათისაა და იურიდიული ინტერესის არსებობა გამორიცხებულია, თუ შესაძლებელია მოპასუხის მიმართ მიკუთვნებითი მოთხოვნის წარდგენა (**იხ. სუსგ-ები: #ას-17-14-2015, 01.07.2015წ.; #ას-937-887-2015, 10.11.2015; #ას-1069-1008-2015, 16.12.2015წ.; #ას-869-819-2015, 11.12.2015წ.; #ას-773-730-2015, 08.09.2015წ.; #ას-181-174-2016, 06.05.2016წ.; #ას-1025-967-2015, 23.12.2015წ.; #ას-323-308, 2016, 03.06.2016წ.; #ას-407-390-2016, 10.6.2016წ.; #ას-375-359-2016, 17.06.2016წ.**).

1.3. განსახილველ შემთხვევაში, დავას არ იწვევს ის გარემოება, რომ მოსარჩელეებს სურთ ხელყოფისაგან დაიცვან საზიარო საგანი. „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლით აღიარებულია საერთო საკუთრების დაცვა და მართვა (**იხ. ამავე კანონის მე-7, მე-8 და მომდევნო მუხლები**), რომელიც თანამესაკუთრეთა დადასტურებული უფლებაა და ამ უფლებიდან ნაწარმოებ მოთხოვნებში ამხანაგობის წევრები გვეკლინებიან სოლიდარულ კრედიტორებად ან

მოვალეობად, შესაბამისად, სამოქალაქო კოდექსის 455-ე, 955-ე და 957-ე მუხლების საფუძველზე, თანამესაკუთრეთა სასარგებლოდ ერთ-ერთი პირის მიერ სარჩელის აღძვრა დასაშვებია, თუმცა, მხოლოდ სარჩელის უფლება განსახილველი საკითხის გადაწყვეტისათვის არასაკმარისია. მართალია, ხსენებული კანონის მე-4 მუხლის მე-2 პუნქტი ადგენს თანასაკუთრების საგნის ამხანაგობის წევრის ინდივიდუალურ საკუთრებად გარდასახვის წესსა და პირობებს, რომლის დარღვევის გამოც, მოსარჩელები მიიჩნევენ, რომ სადავო ფართების მოპასუხეების სახელზე განკარგვა მართლსაწინააღმდეგოა, თუმცა, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ იმ შემთხვევაშიც კი, თუ დადასტურდება სადავო კრების ოქმების ბათილობა, მხოლოდ აღნიშნული ვერ გახდება საზიარო საგნის თანამესაკუთრეთა უფლებების დაცვის საკმარისი საშუალება, ვინაიდან იმის მიხედვით, თუ რას განიხილავენ მოსარჩელები უფლების დარღვევად, მათ უნდა აღძრან შესაბამისი სარჩელი (ხელშეშლის აღკვეთა, უკანონო მფლობელობიდან საზიარო საგნის/მისი ნაწილის გამოთხოვა, ქონების თანასაკუთრებაში დაბრუნება და სხვა), რომლის მტკიცების საგანს და არა სასარჩელო მოთხოვნას შეიძლება წარმოადგენდეს ცალკეულ დოკუმენტთა ნამდვილობა. ამდენად, საკასაციო პალატა ასკვნის, რომ ამხანაგობის წევრთა დარღვეული უფლების აღდგენის საუკეთესო საშუალება, განსახილველ შემთხვევაში, აღიარებითი სარჩელი არ არის, ამასთანავე, სასამართლო, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 248-ე მუხლის იმპერატიული შეზღუდვიდან გამომდინარე, ვერ გასცდება სასარჩელო მოთხოვნას და ვერ მიაკუთვნებს მხარეს იმას, რაც სარჩელით არ უთხოვია, ან იმაზე მეტს, ვიდრე ის მოითხოვდა. ამ გარემოებათა გათვალისწინებით კი, დგინდება, რომ აღიარებითი სარჩელი, განსახილველ შემთხვევაში, დაუშვებელია.

1.4. საკასაციო პალატა, საკითხის სრულყოფის მიზნით მოიშველიებს „ადამიანის უფლებათა და თავისუფლებათა დაცვის“ ევროპულ კონვენციას, რომლის მე-6 მუხლით რეგულირებულია სამართლიანი სასამართლოს კონცეფცია. კონვენციის აღნიშნული დათქმა, ევროსასამართლოს პრეცედენტული პრაქტიკის თანახმად, ექვემდებარება ფართო განმარტებას და არა მხოლოდ საქმის მიუკერძოებელ განხილვას, არამედ სამართლიან გადაწყვეტასაც მოიცავს, რაც თავისთავად მიანიშნებს იმაზე, რომ მართლმსაჯულების განხორციელებას არ უნდა ჰქონდეს ფორმალური ხასიათი, არამედ, სამართალწარმოების მიზანი დარღვეული უფლების ეფექტურ და რეალურ დაცვაზეა ორიენტირებული, რაც ეროვნული სასამართლოს მიერ საკითხის ამომწურავ გადაწყვეტაზე მიანიშნებს და არა ფორმალური ხასიათის სამართალწარმოებაზე, რომელსაც დავის

აღმოფხვრა შედეგად არ მოჰყვება. (საქმეზე: **Apostol v. Georgia, §37; ასევე, Hornsby v. Greece, §40** ევროსასამართლომ განმარტა, რომ საერთო სასამართლოებმა ყურადღება უნდა გაამახვილონ აღძრული სარჩელისადმი მოსარჩელის იურიდიულ ინტერესზე, ასევე, იმ საკითხზე, თუკი აღიარებითი სარჩელის ნაცვლად, შესაძლებელია მიკუთვნებითი მოთხოვნის წაყენება მოპასუხისადმი, რაც იმავდროულად გადაწყვეტილების აღსრულებაუნარიანობის საკითხსაც უკავშირდება, რადგან გადაწყვეტილების აღსრულება მხარისათვის გარანტირებული სამართლიანი სასამართლოს განუყოფელი ნაწილია, ნებისმიერი სასამართლოს მიერ გამოტანილი გადაწყვეტილების აღსრულება „სასამართლო პროცესის“ განუყოფელ ნაწილად უნდა განიხილებოდეს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის მიზნებიდან გამომდინარე. იხ. ასევე: **(IZA Ltd and Makrakhidze v. Georgia, §42; Burdov v. Russia, §34; Hornsby v. Greece, §40)**.

1.5. მოხმობილი გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო ხელმძღვანელობს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 187-ე მუხლის მე-2 ნაწილით, რომლის თანახმადაც, თუ სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის საფუძველი გამოვლინდება ამ სარჩელის წარმოებაში მიღების შემდეგ, მაშინ იმის მიხედვით, თუ როგორია ეს საფუძველი, სასამართლო შეწყვეტს საქმის წარმოებას ან სარჩელს განუხილველად დატოვებს (**ამ კოდექსის 272-ე და 275-ე მუხლები**). საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ მოხმობილი ნორმა მითითებითი ხასიათისაა და, მართალია, ამავე კოდექსის 275-ე მუხლის წინაპირობების შემოწმებაზე მასშია საუბარი, თუმცა ეს უკანასკნელი ნორმაც არ შეიცავს სარჩელის განუხილველად დატოვების ამომწურავ ჩამონათვალს, რის გამოც, დასაშვებია საპროცესო ანალოგიის პრინციპის გამოყენება (**სსსკ-ის მე-7 მუხლი**) იმ შემთხვევისათვის, როდესაც ვლინდება სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის კანონით გათვალისწინებული სხვა შემთხვევა (**იხ. სუსგ №ას-551-522-2015, 14 აგვისტო, 2015 წელი**). მოცემულ შემთხვევაში, რადგანაც აღიარებითი სარჩელი არ აკმაყოფილებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 178-ე მუხლის მოთხოვნებს, ამავე კოდექსის 186-ე მუხლის პირველი ნაწილის „თ“ ქვეპუნქტის თანახმად, იგი განუხილველად უნდა იქნეს დატოვებული.

2. სასამართლო ხარჯები:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 187-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, სარჩელის განუხილველად დატოვების გამო, პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორებს უნდა დაუბრუნდეთ მის მიერ საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70%, თუმცა, ამ შემთხვევაში, გასათვალისწინებელია, რომ გ----- თ-----ეს სახელმწიფო ბაჟის ნაწილი – 750 ლარი გადავადებული ჰქონდა საკასაციო პალატის 2019 წლის 15 მარტის განჩინებით, ხოლო, გ----- ჟ-----ეს სრულად ჰქონდა თანხა გადახდილი. ამ გარემოებისა და

ზემოხსენებული საპროცესო რეგულაციის გათვალისწინებით (ვინაიდან სახელმწიფო ბიუჯეტში დატოვებას ექვემდებარება შესაბამის ინსტანციაში გადახდილი ბაჟის 30%), პალატა მიიჩნევს, რომ გ----- ჟ-----ეს 1 450 ლარიდან უნდა დაუბრუნდეს 1 015 ლარი, ხოლო, გ----- თ-----ეს _ 750 ლარიდან 300 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 187-ე, 372-ე, 399-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. გ----- ჟ-----ისა და გ----- თ-----ის საკასაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდეს.

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 ოქტომბრის განჩინება, ასევე, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 20 მარტის გადაწყვეტილება და დ---- გ-----ის, მ---- ნ-----ის, ლ---- ჯ-----ის, გ----- გ-----ის, ნ---- დ-----ისა და მ----- გ-----ის სარჩელი ბმა „----- 2-ის“ თავმჯდომარე გ----- ჟ-----ისა და გ----- თ-----ის მიმართ, ამხანაგობის 2015 წლის 2 ოქტომბრის კრების #1 და #2 ოქმების ბათილად ცნობის თაობაზე დარჩეს განუხილველად.

3. გ----- ჟ-----ეს (პ/შ4-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 3 0077 3150) დაუბრუნდეს ს----- ჯ-----ის მიერ კასატორის სახელით 05.02.2019წ. #44 საგადახდო დავალებით გადახდილი 1 450 ლარიდან 1 015 ლარი, ხოლო, გ----- თ-----ეს (პ/შ0-----) _ ს----- ჯ-----ის მიერ გ.თ-----ის სახელით 04.03.2019წ. #19 საგადახდო დავალებით გადახდილი 750 ლარიდან 300 ლარი.

4. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავიძე

მოსამართლეები:

ზ. ძლიერიშვილი

ე. გასიტაშვილი